

Hà Đình Nguyên

Con Gái Huế

Ừa, con nhỏ này ở đâu ra vậy cà? Tôi ra Huế cả tuần nay rồi, bạn bè của bé Hà tôi cũng gặp hết mà có bao giờ thấy con nhỏ này đâu. Tôi nép dưới bậc cửa sổ, chăm chú ngắm đối tượng: tóc dài ôm kín khuôn mặt thanh tú, nước da trắng hồng. Áo pull trắng, quần tây đen - ngồi đơng đưa trên chiếc xích đu ở thêm căn nhà đối diện. Cô bé ôm trong lòng một chú chó con lông trắng mõm hồng tuyệt đẹp. Con chó cứ dúi mõm liếm lòng bàn tay cô chủ làm cô bé thỉnh thoảng ré lên cười rúc rích vì... nhột. "Đã" thiệt!

Tôi chạy vô kêu bé Hà ra:

- Hà nè, con nhỏ nào ngộ ghê vậy hả?

Hà nói:

- Con Thủy hàng xóm của mình đó!

- Sao bữa giờ anh không thấy?

Hà liếc tôi một cái sắc như dao:

- Anh có ở nhà đâu mà thấy. Hết tắm biển Thuận An lại đi lăng Khải Định, rồi chơi đồi Thiên An... Chừ thấy người ta rồi đó, muốn chi thì nói đi!

Con nhỏ này thiệt, cứ nói thẳng ruột ngựa làm tôi cũng hơi... ngượng, đành xuôi xị:

- Thì muốn... làm quen chứ còn muốn gì hơn nữa.

Nhỏ Hà dẫu môi "xí" một tiếng:

- Bạn bè em đùa mô anh cũng chê. Ủng công em giới thiệu. Chừ thì anh ráng mà "tự biên, tự diễn" đi nghe.

Tự ái quá đi chứ, tôi ưỡn ngực:

- Để đó, tao làm "đẹp" cho coi.

Nói cứng với Hà thế thôi, chứ tôi nghĩ hết cách vẫn không tìm ra phương pháp "tiếp cận đối tượng". Chẳng lẽ xông xộc qua nhà "người ta" sống sượng: "Tớ muốn làm quen với đằng ấy" à? Chuyến đi thăm Huế lần này là do ba má tôi thưởng, nhờ đậu vào Đại học trong một đợt thi vừa rồi. Tôi "thông minh" như thế, lẽ nào... chịu thua. Ba ngày trôi qua, tôi vẫn chưa "quen" được với "con nhỏ nhà đối diện". Tôi canh đủ ba ngày, vẫn có đủ ba bữa nhỏ đó ôm con chó trắng ngồi "trêu ngươi" ở chiếc xích đu. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng nhỏ vẫn ré lên những tràng cười nghe muốn... lộn gan. Con nhỏ vẫn "vô tư" cười đùa trên sự vừa ngưỡng mộ vừa... nhục nhã của tôi. Con trai Sài Gòn mà... "tán" không được con gái Huế!

"Cái khó ló cái khôn". Đột nhiên đầu óc "đậu đại học" của tôi được "phục hồi chức năng". Điều tôi nghĩ đến lúc này không phải là khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà là cái chót mũi hồng hồng của... con chó! Chớ sao, nó sẽ là vật "trung gian" lý tưởng giữa tôi và cô bé. Phải "làm quen", dụ khi con chó trước đã mới mong làm thân được với cô chủ của nó.

Cậu mợ giết gà đãi tôi. Tôi nói nhỏ với Hà để dành lại ít xương. Hà thắc mắc:

- Làm chi rứa?

Tôi suyt:

- Bí mật.

Nhưng khi Hà thấy tôi ngồi nơi bậu cửa, tay thập thò mấy khúc xương, miệng "mút chuột": "Chúc... chúc... chúc chúc" thì Hà bùm miệng cười:

- Úi chao, anh Điền dụ dỗ "chó vị thành niên"!

Tôi bật cười:

- Con nhỏ này, lão!

Rồi công lao của tôi cũng được đền bù: con chó nhỏ vung vẩy cái đuôi chạy sang. Chiếc lục lạc đeo nơi cổ khua leng keng... Chú chó "xúc" mấy khúc xương gà đến là thoải mái. Tôi bỗng chú tung tăng khắp phòng. Thoáng thấy bóng chủ nhân sang kiểm chó, tôi ôm chú chó chui tọt vào phòng riêng...

- Hà ơi, có con chó của Thủy chạy lạc qua đây không?

- Hình như có đó Thủy nợ. Trong phòng anh Điền đó.

- Anh Điền mô?

- Ông anh họ của Hà ở Sài Gòn mới ra chơi.

- À, có phải cái ông hay ngồi sau cửa sổ... nhìn lên người ta không?

- Đúng chó!

"Quê" dễ sợ, hóa ra mọi hành vi của tôi đã bị đối phương phát giác. Vậy mà "họ" cứ... tỉnh bơ! Con gái Huế đáo để thật!

- Thủy vô bắt chó về đi!

- Không dám mô, dị lắm! Thôi cho Thủy ngồi ở đây nghe. Nhờ Hà nói với anh Điền giữ chó giùm Thủy, rụng một cọng lông là Thủy bắt đền đó nghe. Tôi đại gì làm rụng lông chó, chỉ "nhẹ nhàng" búng vào đôi tai của nó vài chục cái để gọi là "trừng phạt" chủ nó đã dám gán cho tôi cái chức... "giữ chó".

Đến chiều, tôi thả chó ra, sau khi nắn nót viết cho mấy chữ: "Đã săn sóc chó rất tử tế. Thủy trả công cho mình chứ?". Xếp nhỏ mảnh giấy, cột vào chiếc dây da đeo lục lạc nơi cổ chó - tôi phục tôi sát đất: sức mấy mà con chó đủ "trình độ" để méc với chủ nó là tôi đã "săn sóc" bằng cách... búng lỗ tai!

Sau khi con chó mang theo "trình quốc thư" của tôi trở về "cổ quốc", tôi nôn nao chờ đợi tín hiệu trả lời của Thủy. Nhưng mấy ngày liền sau đó chẳng

thấy cô bé ra ngồi ở xích đu như mọi khi. Cả con chó cũng không thấy tăm dạng. Nàng muốn tránh mặt tôi nên xích chó trong nhà chằng? Buồn quá tôi xách cây đàn ra ngồi nơi bậu cửa, ngó mặt qua nhà đối diện, miệng ngheu ngao bài hát thất tình phổ từ thơ Nguyễn Bính: "Nhà nàng ở cạnh nhà tôi... Tôi chiêm bao rất nhẹ nhàng có con... chó trắng thường sang bên này. Chó ơi, chó hãy vào đây... "

"Linh" thay! Tôi vừa hát đến đó đã nghe tiếng gừ gừ của con chó ngay sát bên chân. Vâng! một con chó trắng... đang hoang! Hà gỡ từ cổ chó ra một mảnh giấy. A ha! Vậy là có "hồi âm" rồi. Hà vừa tùm tùm cười vừa đưa mảnh giấy cho tôi: "Hà ơi, có muốn nghe băng nhạc TIẾNG HÁT ĐÀN BÒ không, Thủy cho mượn". Cha chả, con gái Huế "thâm" thật. Tôi hát đâu đến nỗi nào mà lại bị ví như là... bò rống! Từ "bò rống" tôi lại liên tưởng như mình bị "bò đá". Quá đau!

Tôi đem con chó vào phòng cột xích lại. Đáng lẽ tôi phải "nựng" nó thêm mấy chục cái búng tai, nhưng thôi - bắt nó làm "tù binh" mới là diệu kế. Quả thật, từ lúc "tên giao liên" bị tôi bắt cầm tù thì mọi liên lạc của chủ nó và tôi đều phải qua "trạm trung chuyển" là bé Hà. Hà bảo:

- Thủy biết anh Điền giận nên giữ con chó lại. Hấn muốn qua xin lỗi anh rồi đem con chó về mà... xấu hổ. Thôi, thả chó ra đi anh!

Tôi làm tới:

- Đâu được, nữ chủ phải trực tiếp sang đây lãnh "tù binh" về.

Hà tròn mắt:

- Chi mà dữ rứa? Thôi thả ra đi. Sáng nào em cũng phải dọn vệ sinh, thúì òm!

- À, cái khoản này thì... chủ nó phải lo chứ!

Tôi buộc lòng thả con chó ra vì tội nghiệp bé Hà (chứ không phải... tội nghiệp chủ nó).

Ắc nỡ! Con chó lại quên băng đi là tôi đã từng... búng tai nó. Nó tỏ ra quyền luyến tôi một cách rất tình cảm - Phải chi chủ nó cũng được như rứa? Hà phải bế nó đi "giải giao". Hà về, tôi hỏi:

- Thủy có nói gì không?

- Có, Thủy nói là anh Điền đô.

Tôi vênh mặt:

- Đô chứ sao không đô mày. Mười chín tuổi mà cao 1,70 mét nặng 60 kí là lý tưởng à ghen.

Hà cười:

- Không phải, Thủy nói Điền đô là... đồ điên, đó.

Tôi á khẩu.

Đúng là... con gái Huế. Tôi đã thèm. Hết còn rình rập chiêm ngưỡng. Hết còn mơ màng một "thiên tình sử... lâm ly". Đẹp quách! Tiếp tục tham quan các danh lam thắng cảnh còn sướng hơn. Vậy là sáng Nam Giao, chiều Cồn Hén tôi cứ thoải mái "tiêu dao" ở các nơi xa để quên cái nhục gần kề. Chỉ đến lúc có điện của ba má gọi ra bảo về chuẩn bị nhập học tôi mới chịu "dừng bước giang hồ".

Đêm cuối ở nhà cậu mợ. Hà được giao nhiệm vụ nấu một nồi cháo gà. Tôi định xuống bếp phụ nhỏ lông gà thì vướng phải "tên tù binh - lông trắng" cứ nhảy chồm chồm trước mặt, sủa ăng ăng. À, thì ra chú mày. Lâu rồi không gặp, chẳng hay nữ chủ của mày dạo này ra sao? Tôi sụp xuống, định... búng tai nó hỏi nhỏ thì có tiếng con gái Huế dịu dàng:

- Anh Điền đừng búng tai chó nữa. Có búng thì... búng tai Thủy đi nì.

Tôi chết trân. Thủy đang ngồi nhỏ lông gà cùng với Hà. Kiểu này chắc tôi nuốt cháo gà không trôi quá. Đang định "cài số de" thì Hà đã mau mắn:

- A, anh Điền... đô. Mần không hết việc mà anh định dòn cho em với Thủy hả? Lại đây!

Hà đẩy cho tôi con gà đang làm dở trên cùng cái mẹt có Thủy đang ngồi. Vậy là... hội ngộ, dù mạnh ai nấy nhổ lông gà, chẳng ai nói với ai một câu. Tôi thì dứt khoát hồng thềm nói với kẻ đã coi tôi là... đồ điên, là bò rổng. Còn Thủy hình như cũng đang thử sẵn móng vuốt để chụp vào từng câu nói của tôi nên dù nửa con gà đã làm sạch trụi rồi mà cô bé vẫn cứ nhè... da mà mổ, chẳng buồn lật mặt dưới lên. Tôi tự an ủi: Cũng đành... liều thôi! Bỗng Thủy hất nhẹ mái tóc, nói:

- Anh Điền nì, Thủy biết anh Điền giận Thủy lắm. Chừ thì... sớm mai anh về rồi, Thủy qua để xin lỗi anh. Anh đừng chấp Thủy... tội nghiệp!

Đúng là... con gái Huế - nhẹ như gió thoảng, ngọt như mía lùi. Quả là tôi nghe như có làn gió hiu hiu trong hồn, làm "đầu óc đã từng đậu đại học" bắt đầu hoạt động:

- Không phải, người xin lỗi phải là... anh mới đúng. Thôi mình... huề nghe Thủy?

Thủy bẽn lẽn gật đầu.

Con chó trắng nhảy tới chồm chồm con gà trong tay tôi. Tôi co ngón tay lại, chuẩn bị... búng.

- Búng tai Thủy đây nì.

Thủy hất tóc, nghiêng vành tai trắng hồng về phía tôi. Tôi lưỡng lự:

- Để chi?

- Để... nhớ.

Tôi nghe cõi lòng mình xao động. Vậy thì... phải búng thôi! Mà sao tôi búng một cái... nhẹ hều. Tay giờ không nổi.

Thủy nói:

- Quê em khô cằn sỏi đá nhưng tình cảm thì sâu đậm lắm. Anh Điền vào Sài Gòn nhớ quê em mãi nghe!

Tôi gật đầu:

- Sẽ nhớ... nhớ lắm! Anh sẽ viết thư cho Hà và Thủy.

Bé Hà đang bắc nồi cháo lên bếp lửa, nói với:

- Bữa nay Huế không còn khô cằn sỏi đá mô Thủy nờ. Có biện pháp khắc phục rồi.

- Biện pháp chi?

- À... biện pháp xưa như trái đất, nghe rõ đi nì: Dẫn Thủy nhập Điền... hi... hi...

Thủy cười lớn lên liếc nhìn tôi, đôi mắt Huế nồng nàn. Tôi nhìn... con chó trắng. À, đêm nay phải "chiêu đãi" nó ra trò mới được. Phải chi tôi đừng nhập học. Huế ơi... đợi nhé!

Hết

SBC: sưu tầm

Nguồn: VNTQ.net

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 7 năm 2005